

กิตติกรรมประกาศ

ถึงใครจะว่าการ์ตูนก็ “แค่เรื่องไร้สาระ” แต่เรายังคงยืนยันคำเดิม (เหมือนเช่นในงานวิจัยการ์ตูน 2 เรื่องก่อนหน้านี้) ว่าการ์ตูนไม่ใช่ “แค่การ์ตูน” แต่เป็น “ตั้งการ์ตูน” ที่ให้ “คุณค่า” มากกว่าจะให้ “คุณโทษ” ...ความรู้สึกนี้เองที่ทำให้เราเลือกจะจมจ่อมอยู่กับสิ่งที่ตนรัก ผ่านงานวิจัยแสนมาราธอนชิ้นนี้ที่ชื่อ “กลวิธีการเล่าเรื่องและการสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละครในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น” เพื่อหวังจะเติมภาพที่ช่วยสะท้อนคุณค่าตัวสื่อ “การ์ตูน” ให้เป็นรูปเป็นร่าง (ทั้งต่อในใจผู้วิจัยและทั้งต่อสังคม) มากขึ้น

ผลจากงานวิจัยช่วยตอกย้ำให้เรายิ่งเชื่อว่าการ์ตูนเป็น “ตั้งการ์ตูน” เพราะนอกจากตัวละครจะหลากหลาย (บางเรื่องเรียกได้ว่าหลุดโลก) จนทำให้ทิศทางของเรื่องทั้งสนุกทั้งยากจะคาดเดาทำเอาคนอ่านตามลุ้นกันจนตัวโก่งแล้ว หลายเรื่องที่ว่าด้วยจินตนาการฟุ้งฝันเกินจริงแต่แก่นแท้นั้นกลับเป็น “ของจริง” ที่ลึกซึ้งและสะท้อนสังคมได้แบบคายไม่แพ้วรรณกรรมชั้นเลิศ (เช่นวันพีซที่สะท้อน “อำนาจ” และความ “ไม่เท่าเทียม” กันของโลกโจรสลัด)

นี่จึงเป็นงานวิจัยที่ทำด้วยอารมณ์เปี่ยมสุข และเมื่อเสร็จสิ้นก็เหมือนมีอะไรบางอย่างหายไป เพราะตัวละครในการ์ตูนโลดแล่นนอกกระดาดาชอยู่ในหัวเรามาเป็นปีๆ จึงอดไม่ได้ที่ต้องกล่าวถึงตัวละครเหล่านั้นว่า ...ขอบคุณลูฟี่ที่ทำให้รู้ว่าพระเอกสุดเท่ไม่จำเป็นต้องมีพลังสุดเจ๋งเหนือคนอื่นเสมอ...ขอบคุณเคนจิ พระเอกการ์ตูนที่เหมือนคนจริงเสียยิ่งกว่าจริง เพราะยอมยึดอกรับ “ความกลัว” และกล้า “ถอยหนี” มากกว่าจะเอาชนะฟาดฟันศัตรูท่าเดียว...

ขอบคุณนารูโตะที่ช่วยบอกว่าคนที่มีความมืดในตัวมักช่วยจุดแสงสว่างให้กับคนรอบข้างได้เสมอ

และแน่นอนย่อมต้องขอบคุณพระเอก-นางเอกในชีวิตจริงที่ช่วยให้งานวิจัยเรื่องนี้ มีหน้าแรกและมีหน้าสุดท้าย ...ขอบคุณ รศ.ถิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์ อาจารย์ผู้ไม่เคยปฏิเสธคำร้องขอของศิษย์คนนี้...ขอบคุณป๊ะปากับมอมที่ไม่เคยดูคำ ห้ามปรามยามที่เห็นลูกบ้าคลั่งอ่านการ์ตูนตั้งแต่ตัวกระเป๋าก...ขอบคุณฟอ-ลูกปลาหมึกที่แค่เห็นหน้าก็หายเหนื่อยได้ทุกครั้ง

และท้ายที่สุด...ขอบคุณลายเส้นมีชีวิตที่เรียกว่า “การ์ตูน” ทุกเรื่องบนโลกนี้ที่ยังรอให้อีกหลายคนช่วยกันพิสูจน์ว่ามันเป็น “ตั้งการ์ตูน” ไม่ใช่ “แค่การ์ตูน”!

นับทอง ทองใบ

กันยายน 2555